Schubert András

Történetek a Bárkabárból

1. történet

A Bárkabárban, mondhatni, telt ház volt. Mind az öt asztalnál ültek, ketten pedig a bárpult mellett kortyolgatva vitatták meg a világ nagy kérdéseit. Misi elégedetten nézett körül. Ilyennek álmodta kis birodalmát, amelyet néhány éve vezetett. Úgy látta, más dolga most nincs, így hát leült a pianínó mellé, és kedvenc „örökzöldségei" közül kezdett játszani néhány dallamot. A kis közönségnek láthatóan nem volt ellenére a dolog: egy-két láb máris a taktust verte, a sarokasztalnál a fiatal párnak jó apropó volt, hogy még közelebb bújjanak egymáshoz, a bárpultnál a vitapartnerek egy kicsit kijjebb ereszthették a hangjukat, hátha attól majd meggyőzőbbek lesznek az érveik.

Az idillt az ajtó nyitása szakította félbe. Egy negyvenes férfi lépett be. Jól szabott öltönye kissé gyűrött volt, markáns arca borostás. Fémkeretes szemüvege mögül riadt tekintettel pillantott körül.

Misi egy laza futammal befejezte a játékot, felállt a pianínó mellől, és a vendég elé sietett.

– Szolgálhatok valamivel, uram? Szabad asztalunk éppen nincs. Esetleg a bárpulthoz?

Az idegen egy fél lépéssel beljebb lépett, és fürkészve nézett szét.

– Nem… Köszönöm… Most nem… Nem gondolnám…

Bizonytalansága feltűnő volt. A többi vendég is érdeklődve kezdett odafigyelni. Misi próbálta konszolidálni a helyzetet. Visszament a bárpult mögé, remélve, hogy ezzel a férfit is kimozdítja az ajtó előtti alkalmatlan helyzetéből. Ő azonban továbbra sem mozdult, csak tekintetével követte Misit.

– Alex. Alexnek hívnak. Nem keresett valaki?

Misi rászegezte tekintetét a férfira. Az idegen szemében a riadt bizonytalanság helyett most már inkább a reménykedő érdeklődés tükröződött. Misi kénytelen volt kiábrándítani.

– Nem, uram. Sajnos nem. Senki sem kereste.

Alex nem érte be ennyivel.

– Esetleg valami üzenet… Nem hagytak valamilyen üzenetet?

Más talán már elvesztette volna a türelmét, de Misi inkább valamiféle rokonszenvet és sajnálatot érzett a furcsa idegen iránt. Legfeljebb attól tartott, hogy a többi vendéget zavarhatja ez a kis incidens. Megpróbálta latba vetni minden empátiáját, amit hajdani tanári pályáján összeszedett.

– Alex, ha esetleg elmondaná, hogy kitől vár üzenetet vagy milyen természetűt. Hátha akkor tudnánk valamit segíteni.

Igyekezete nem volt hiábavaló. A férfi beljebb lépett, odasétált a bárpulthoz, és leült Misivel szemben.

– Tudja, évekkel ezelőtt sokat jártam ide. Akkor kicsit másképp nézett ki ez a hely, bár hasonló neve volt, és talán ugyanez a pianínó volt itt. Magára nem emlékszem.

Misi sem emlékezett Alexre, pedig vendégként akár találkozhattak is néhányszor. Kíváncsian várta a folytatást.

– Aztán úgy alakult, hogy kaptam egy állásajánlatot álmaim városából, álmaim intézetébe. Csapot-papot otthagytam, egy percet sem akartam elvesztegetni. Az utolsó este még lejöttem a kocsmába elbúcsúzni a haveroktól. És akkor összeismerkedtem egy lánnyal, akihez hasonlóval sem találkoztam még soha. Nem idevalósi volt. Angolul beszélgettünk, de nyilvánvaló volt, hogy neki sem anyanyelve. Szinte semmit sem tudtunk egymásról, de egy olyan éjszakát töltöttünk együtt, amilyen az ember életében legfeljebb egy adódik, de inkább egy se.

Misi levette a polcról a legjobb whiskyjét, kérdően nézett Alexre, aki beleegyezően bólintott. Belekortyolt az italba, aztán folytatta.

– Persze elmondtam neki, hogy mi a szándékom, és hogy a zsebemben van a repülőjegy. Mindent odaadtam volna, ha megígéri, hogy utánam jön, és együtt maradunk. Kinevetett. Azt mondta, hogy ő a világ másik végén van otthon. Menjek oda vele, akkor velem marad, akár örökre. Úgy búcsúztunk el, hogy a nevét sem tudtam. Nem adott meg semmit magáról. Se egy címet, se egy telefonszámot. Azt mondta, hogy ne is keressem. Szó szerint: „Ne csinálj semmit, amíg nem hallasz rólam!" Aztán elment. Magamra kaptam valami ruhát, és próbáltam utána futni, de nem értem utol.

Alex felhajtotta a maradék italt, és csak az ujjával jelezte, hogy jöhet a következő.

– Képzelheti a lelkiállapotomat a következő időszakban. Végeztem az álommunkámat az álommunkahelyemen, és vágyálmaim közben egy ismeretlen lánynál jártak. Vártam, hogy majd hallok róla valamit. Persze, semmi. Az élet meg ment tovább. Elárulom: megnősültem, két klassz gyerekünk van. Igen. Ébren boldog házasember vagyok. De álmaimban…

Misi fejében hirtelen bekattant valami. Egy dallamfoszlány. Próbálta megragadni, de nem akarta, hogy a figyelme feltűnően elterelődjék Alex történetéről.

– Azóta most vagyok itthon először. Szinte a repülőtérről siettem ide. Hátha… Persze, az eszemmel tudom. De mégis…

Alex tekintete kezdett ugyanolyan riadttá és bizonytalanná válni, mint amikor belépett az ajtón.

Misinek az egész történet egy mondatban csúcsosodott ki: „Ne csinálj semmit, amíg nem hallasz rólam!" *Do Nothin' Till You Hear from Me*. De hát egy ez csodás Duke Ellington szám! Nem sokat tétovázott, a pianínóhoz ült, és már játszotta is a bevezető ütemeket. Amikor ott tartott, hogy *Do nothin' till you hear from me, at least consider our romance*, „gondolj a románcunkra", látta, hogy Alex dermedten ül, és megbűvölten nézi és hallgatja őt. Aztán hirtelen mellé lépett, és azt suttogta:

– Ez az! Ez az üzenet! Ezt a számot hallgattuk akkor éjszaka. Ő tette fel a lemezt.

Amikor Misi a második *verze* végére ért: *Please do nothin' till you hear it from me, and you never will!,* Alex felemelte a kezét, és leállította a zenét. Misi kérdő tekintetére megütközve kérdezte:

– Biztosan ez itt a szöveg?

– Hát persze. Ezerszer hallgattam és játszottam.

Alex hosszan hallgatott.

– Szóval ez. „Ne csinálj semmit, amíg nem tőlem hallod, és tőlem nem fogod." Ez így egészen más. Akkor hiába vártam.

Misi együttérzően bólogatott. Alex felélénkült.

– De ide nem hiába jöttem! Az üzenetet megkaptam. Köszönöm, barátom.

Elegáns zakója zsebéből kihúzta a tárcáját, és számolatlanul kivett belőle egy köteg bankjegyet. Többszáz dollár lehetett. Diszkréten Misi felé nyújtotta. Misi elhárította a mozdulatot.

– Szó sem lehet róla. A whiskyket kiszámlázom. Vendégeim talán nem bánják, ha nekik is rendel egy kört. Valószínűleg őket is megérintette ez a romantikus történet. A többiből pedig, azt javaslom, vegyen virágot. Van itt a szomszéd sarkon egy kis virágárus. Talán nem a legszebbek a virágai, de lélek van bennük. Tegyen egy csokrot oda, ahol utoljára látta a lányt. Ezzel viszonozhatja az üzenetet.

Több szó már nem esett. Alex azt tette, amit Misi tanácsolt neki, a virágárus később alig győzött hálálkodni Misinek.

A Bárkabár vendégeit még sokáig foglalkoztatta az este. Fantasztikusabbnál fantasztikusabb befejezéseket kanyarítottak a történethez, a vad romantikustól a még vadabb krimiig. A legjobbakat Misi ajándék italokkal honorálta. Különösen két állandó vendég remekelt, egy szigorú iskolaigazgatónő kinézésű hölgy, aki minden délután egy kávé és egy konyak mellett fejtette sorra a keresztrejtvényeket külön füzetben könyvelve el gondosan a megfejtéseket, és a csokornyakkendős „professzor

úr”, aki a legfinomabb rum és tea mellett többnyire vastag könyveibe és jegyzeteibe temetkezett, és időnként fogadta diákjait, akik bámulattal hallgatták hosszas fejtegetéseit.

Misi azon mosolygott magában, hogy bárja akár még egy „késői románc” bölcsője is lehet. Nagyot tévedett, de ez már egy másik történet.

Az Ellington dal azonban még sokáig állandó sikerdarabja maradt.

[01] Do Nothin' Till You Hear From Me.mp3

A zene indításához duplán kell az ikonra kattintani.